

Κυριακή 30ῃ Νοεμβρίου 2025

Ἀνδρέου ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου.

(Ἰω. 1, 35 – 52).

«εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν» (Ἰω. 1, 42).

Τόν πρωτόκλητο ἀπόστολο Ἀνδρέα τιμάει σήμερα ἡ ζῶσα καί ἐνωμένη οἰκουμενική Ἐκκλησία. Τά γεγονότα τῆς γνωριμίας του μέ τόν Χριστό τά παρακολουθήσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Τόν εἶδαμε νά ἀκολουθεῖ τόν Ἰησοῦ, νά συνειδητοποιεῖ τό μεγαλεῖο τοῦ θεϊκοῦ Διδασκάλου καί νά ὀδηγεῖ κοντά στόν Κύριο τόν ἀδελφό του, τόν Πέτρο. Γιά νά πετύχει τήν προσέλκυση τοῦ Πέτρου στόν Χριστό χρησιμοποιεῖ μιά φράση: *«εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν»*. Ἡ προσμονή τοῦ Μεσσία ἦταν ἓνας πόθος πού ἔδινε δύναμη στόν λαό μέσα στίς ἱστορικές του περιπέτειες. Ὁ περιούσιος λαός ἤξερε ὅτι, ὅταν ἐρχόταν ὁ Μεσσίας, θά τόν

ἐλευθέρωνε ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ του. Ἡ λέξη Μεσσίας ἐρμηνεύεται μέ τή λέξη Χριστός, διότι εἶναι αὐτός πού χρίεται, γιά νά γίνει βασιλιάς ἢ ἀρχιερέας ἢ προφήτης. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι χρισμένος ἀπό τόν Θεό Πατέρα, ἔχει δηλαδή τήν ἐξουσία νά εἶναι ταυτόχρονα καί Βασιλιάς καί Ἀρχιερέας καί Προφήτης. Αὐτά τά τρία ἀξιώματα συνυπάρχουν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Μέ αὐτή τήν τριπλή ἐξουσία ὁ Κύριος ἀπεργάζεται τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν ὁ Ἀνδρέας λέγει στόν ἀδελφό του Πέτρο: «εὕρηκαμεν τόν Μεσσίαν», σημαίνει ὅτι βρέθηκε τό πρόσωπο ἐκεῖνο πού θά ἐλευθερώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό κάθε μορφή δουλείας, ἐξωτερική καί πνευματική. Ὁ Ἀνδρέας ἐνθουσιάστηκε ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ. Στόν Θεάνθρωπο Κύριο εἶδε τόν Βασιλιά, τόν Διδάσκαλο, τόν Ἀρχιερέα. Διαισθάνθηκε, ἀπό τίς ὥρες πού πέρασε μαζί Του, πώς εἶχε νά κάνει μέ τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Θέλχτηκε ἀπό τά τρία αὐτά χαρακτηρι-

στικά, πού ἔβγαιναν ὡς ἀπαύγασμα καί ὡς ἀκτινοβολία ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Στόν Χριστό εἶδε τήν ἀρχοντιά τοῦ Βασιλιᾶ, τή σοφία τοῦ Διδασκάλου καί Προφήτη, τό μεγαλεῖο καί τήν ἱεροπρέπεια τοῦ Ἀρχιερέα. Ἐγινε ὁ πρῶτος πιστός μαθητής τοῦ Χριστοῦ, διότι ἔνιωσε νά ἐλευθερώνεται μέσα ἀπό τή σοφία, τή δύναμη καί τή θυσία τοῦ Κυρίου. Ἐνιωσε ἐπίσης βαθύτατη ἀνάγκη νά ἀναγγεῖλει τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία πρῶτα στά πιά κοντινά του πρόσωπα, ὅπως ἦταν ὁ ἀδελφός του, ὁ Πέτρος, καί ὕστερα σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα μέ τήν ἱεραποστολική του δράση. Ὁ εὐαγγελισμός τῶν ἀνθρώπων ἔγινε ἔργο ζωῆς γιά τόν Ἀνδρέα καί δέν τελείωσε παρά μόνο μέ τόν μαρτυρικό του θάνατο.

Ἄν θέλουμε σήμερα νά μιμηθοῦμε τόν Πρωτόκλητο ἀπόστολο Ἀνδρέα, ἅς προσπαθήσουμε νά κάνουμε τό μήνυμά του στάση ζωῆς. Τό μήνυμα τοῦ σήμερα τιμωμένου ἀποστόλου εἶναι τό: «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν». Ἐχουμε τήν πνευματική ποιότητα καί τήν ἀρμόζουσα

αὐτογνωσία νά ποῦμε κι ἐμεῖς μέ εἰλικρίνεια «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν»; Ἔχουμε βρεῖ στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τόν Μεσσία; Βιώνουμε τή σχέση μας μέ τόν Χριστό ὡς μαθητές Του, ὡς ὑπῆκοοι καί δοῦλοι Του καί ὡς λατρευτές Του; Ὁ Μεσσίας δέν εἶναι ἓνας κοσμικός ἄρχοντας, ἓνας ἡγέτης ἀπό τούς ἀμέτρητους αὐτῆς τῆς γῆς. Δέν εἶναι ἓνας φιλόσοφος, ἓνας ἀπό τούς χιλιάδες σοφούς πού φορτώνουν τούς ἀνθρώπους μέ γνώσεις καί ἰδέες ἀλλά ὄχι μέ τή μία καί ἀληθινή γνώση, πού ξεκλειδώνει τά μυστικά τῆς εὐτυχίας. Ὁ Χριστός δέν εἶναι σάν τούς πνευματικούς ταγούς καί τούς θρησκευτικούς ἡγέτες πού ταλαιπωροῦν τήν ἀνθρωπότητα μέ τίς μισαλλοδοξίες, τίς ὑποκρισίες καί τήν ἀπίστευτη στενοκεφαλιά τους.

Γιά μᾶς ὁ Μεσσίας Χριστός εἶναι ὁ Βασιλιάς μας. Εἶναι ὁ ἡγέτης τῆς πιό δυνατῆς δημοκρατίας ὅλου τοῦ σύμπαντος, πού εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Εἶναι ὁ Παντοκράτορας, πού στή δική Του πολιτεία ὅλοι οἱ πολί-

τες εἶναι πρίγκιπες καί βασιλιάδες, εἰκόνες τοῦ μόνου Βασιλέως τῆς δόξας. Εἶναι ὁ Ἄρχοντας τοῦ παντός, πού θέλει καί χαίρεται, ὅταν οἱ ὑπήκοοί Του Τόν μιμοῦνται στήν ἀρχοντιά, καί δέν διστάζει νά τούς ἀνεβάξει στόν θρόνο Του καί νά τούς κάνει πάρεδρους τῆς Θεότητος καί σύνθρονους τῆς μεγαλοσύνης Του. Ἡ ὑπακοή σ' αὐτόν τόν Κυβερνήτη εἶναι ἐλευθερία. Ἡ ὑποταγή στό θέλημά Του εἶναι καταξίωση. Ἡ συμπόρευση μαζί Του εἶναι ἡ παντοτινή εὐδαιμονία. Ὅποιος ὑποτάσσεται στόν Μεσσία Χριστό ἀναπνέει ἐλεύθερα, ἡρεμεῖ γαλήνια, ἰσορροπεῖ ψυχικά, ὑγιαίνει ἀληθινά, στηρίζεται καί δυναμώνει ἀκόμη καί στίς πιό φρικτές συνθῆκες τοῦ παρόντα κόσμου. Οὔτε ἡ φυλακή, οὔτε ἡ ἀρρώστια, οὔτε ἡ κατά κόσμον ἀποτυχία, οὔτε ἡ φτώχεια, οὔτε ἡ ἐχθρότητα, οὔτε ἡ περιφρόνηση, οὔτε ἡ προδοσία, οὔτε κάποια δύναμη ἢ πρόσωπο μποροῦν νά κλέψουν τήν ἀγάπη καί τήν ὑποταγή τοῦ πιστοῦ στόν μεγάλο Κύριο τῆς ὑπαρξῆς του. Ὁ πιστός κοντά στόν Χριστό βρίσκει τά πάντα,

γι' αὐτό καί Τοῦ δίνει τά πάντα, σάν τόν Πρωτόκλητο ἀπόστολο Ἀνδρέα.

Γιά μᾶς ὁ Μεσσίας Χριστός εἶναι ὁ σοφώτατος Διδάσκαλος. Εἶναι ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι Αὐτός πού ἔπλασε τά πάντα χωρίς λάθος. Αὐτός πού συναρμολόγησε τό σύμπαν, τήν ὁρατή καί ἀόρατη φύση κατά τρόπο ἀδιάσπαστο καί ὑπερτέλειο. Αὐτός ἔδωσε λόγο σέ ὅλα τά ὄντα, γιά νά Τόν δοξάζουν μυστικά. Ἔδωσε λογική, συναίσθημα καί βούληση στό κορυφαῖο ἀπό τά πλάσματά Του, τόν ἄνθρωπο, γιά νά Τόν προσεγγίζει ἐλεύθερα, νά ἀγιάζεται καί νά γίνεται μικρός θεός, ὅμοιος μέ τόν Πλαστοουργό του. Ὁ Μεσσίας Χριστός ἔχει ὅλες τίς ἀπαντήσεις, ἔχει ὅλη τή γνώση, ἔχει κάθε λύση, ἔχει τόν ἀπόλυτο σχεδιασμό γιά καθετί πού ὑπάρχει, ὑπῆρχε καί θά ὑπάρξει. Ὁ Πάνσοφος Δημιουργός κατέχει στήν «παλάμη» Του τόν χῶρο καί τόν χρόνο σάν μιά γυάλινη σφαίρα, μέσα στήν ὁποία βλέπει ἀπ' ὅλες τίς πλευρές καί γνωρίζει καί τίς παραμικρές παραμέτρους της.

Ἔτσι, ὁ πιστός ἀκολουθεῖ τόν Χριστό σάν Διδάσκαλο, κοντά στόν ὁποῖο μαθητεύει στά μυστικά τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Κοντά στόν Μεσσία σοφίζεται καί ὁ ἴδιος. Ξεκλειδώνει τήν ἀληθινή γνώση, πού δέν βρίσκεται στά δεδομένα τῶν σκληρῶν δίσκων τῶν ὑπολογιστῶν, οὔτε στίς ἄπειρες πληροφορίες τοῦ διαδικτύου, οὔτε στήν ἀστρονομική εὐστροφία τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, ἀλλά βρίσκεται στή γλυκιά νότα ἑνός πουλιοῦ, στό λεπτό ἄρωμα ἑνός ἀγριολούλουδου, στά δισεκατομμύρια χρώματα ἑνός ἡλιοβασιλέματος, στή θερμότητα ἑνός βλέμματος, στή θαλπωρή μιᾶς ἀγκαλιᾶς, στήν ἀλμύρα ἀπό ἓνα δάκρυ μετάνοιας. Κοντά στόν Μεγάλο Διδάσκαλο ὁ πιστός μαθαίνει πώς ἡ σοφία δέν εἶναι γνώσεις καί πληροφορίες οὔτε πείραμα καί συμπέρασμα. Ἡ σοφία εἶναι βίωμα, ἐμπειρία τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ, ἡ χαρά τῆς ἑνώσεως μαζί Του καί ἡ εὐλογημένη ἀγωνία αὐτή ἡ ἑνωση νά μή σπάσει ποτέ!

Γιά μᾶς, τέλος, ὁ Μεσσίας Χριστός εἶναι ὁ Μέγας Ἀρχιερέας. Εἶναι Ἐκεῖνος πού μυστη-

ριακά θυσιάζει και θυσιάζεται, για να μοιράσει τον εαυτό Του σ' όποιον Τόν αγαπάει. Ο Ίησοῦς είναι ο προσφέρων και προσφερόμενος, ο προσφέρων τον εαυτό Του και προσφερόμενος στην Ἐκκλησία και από την Ἐκκλησία για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Μεσσίας είναι η αρχή και το τέλος της αληθινής λατρείας. Είναι το περιεχόμενο κάθε προσευχής. Η δόξα Του είναι το ποθούμενο κάθε ψυχής. Πολλοί διεκδίκησαν τη λατρεία των ανθρώπων. Πολλοί θέλησαν και θέλουν να σαγηνεύσουν τα πλήθη και να δοξασθούν ως θεοί και ανώτεροι από τους άλλους. Κανείς, όμως, απ' αυτούς δεν μπορεί να δοξάσει όσους Τόν δοξάζουν. Όλοι αυτοί πολτοποιούν τις μάζες που τους λατρεύουν, για να λάμψουν περισσότερο και να καταξιωθούν μέσα στην τραγική τους κατάσταση. Ο πιστός, όμως, δεν παρασύρεται από διάττοντες αστέρες και από «θεούς» και «θεές» του δεκάλεπτου... Ο πιστός λατρεύει τον Μεσσία Χριστό και γεύεται τις άκτιστες ενέργειες της θείας χάρης, που εκχέονται

ἀφειδώλευτα μέσα του. Ὁ πιστός κοντά στον Ἀρχιερέα Χριστό μυεῖται στά ἄφατα μυστήρια τῆς θεογνωσίας καί στό κάλλος τῆς Θεότητας.

Ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας σήμερα μᾶς φωνάζει: «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν»! Μαζί του ἄς προσπαθήσουμε κι ἐμεῖς νά ἔλθουμε στήν ἴδια θέση. Νά προσεγγίσουμε τόν Κύριο ὡς Βασιλιά, ὡς Διδάσκαλο καί ὡς Ἀρχιερέα. Νά ὑποταχθοῦμε στή δύναμη τῆς ἀγάπης Του, στή σοφία τῆς παιδαγωγίας Του, στή μυστική χάρη τῆς λατρείας Του, γιά νά μπορούμε νά διακηρύττουμε στούς ἀδελφούς μας πού διψοῦν γιά ἐλευθερία: «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν» καί μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Πρωτοκλήτου νά ἀπολαμβάνουμε τίς εὐλογίες αὐτοῦ τοῦ Μεσσία γιά πάντα. Ἀμήν.